

1. OŽIVENÍ – NAŠE VELKÁ POTŘEBA

Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: "Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potřetí očí, abys prohlédl. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím."

Zjevení 3,14-22

CO NA TO TEOLOG?

ThLic. Oldřich Svoboda, kazatel

Ve druhé a ve třetí kapitole knihy Zjevení nacházíme sérii sedmi dopisů, které jsou v Bibli poněkud zvláštní a výjimečné. Jako odesílatele totiž všechny uvádí samotného Ježíše. A právě před chvílí jsme slyšeli poslední z nich - dopis, který byl původně adresován starokřesťanskému sboru v Laodikeji. Když ale dočteme až na závěr, zjistíme, že jeho poselství nadčasové, protože je ve dvacátém druhém verši řečeno, ať poslouchá ten, kdo má uši. Ať je nasloucháno tomu, co Bůh tímto dopisem chce říci církvím. A tak věřím, že ten dopis má co říci i nám.

Jeho obsah bývá často hodnocen jako dopis kritický, něco, co vytýká chyby, kdy není toho mnoho pozitivního. Když se podíváme lépe, zjistíme, že opak je pravdou. Je to dopis, který sice hovoří o křesťanech, kteří prožívají jakousi krizi své víry, o těch, pro které se křesťanství už srazilo na nějakou formu, která ztratila život, ale do téhle chvíle Ježíš nepíše dopis proto, aby jen kritizoval, ale aby ukázal řešení. A tím řešením je pochopit, kým je Ježíš, jak úžasného spasitele máme. A toto vědomí by mělo se čtenáři něco udělat.

Pojďme se tedy podívat na 7 obrazů, které použije Ježíš pro to, aby ukázal, kým pro nás chce být:

1. Tím prvním (obrazem), který nacházíme v úvodu, je Ježíš, který je nazván "důvěryhodný svědek" a "počátek Božího stvoření". Tedy někdo, kdo stál na začátku naší existence, někdo, kdo o nás má zájem, někdo, komu na nás záleží. Tady bych možná citoval apoštola Pavla: někdo, kdo i když my jsme nevěrní, tak kdo zůstává věrný.

2. Druhý obraz je negativní - ale zdá se, že je to jediný negativní obraz. Mohli bychom říci, že Ježíš se zde představuje jako ten, kdo se těšil na setkání s námi, kdo se těšil na to, že společně něco dobrého sníme a něco dobrého vypijeme, ale ve chvíli, kdy ochutná, najednou zjistí, že to, co hodlá vypít, je tak protivné, že to nesnese v ústech a musí to hned plivnout.

3. A pak přijde třetí obraz, který je už zase pozitivní. Ježíš jako lékař, který má před sebou pacienta a snaží se najít tu nejpřesnější diagnózu. To všechno jenom proto, aby mohl pomoci, abych mohl vyléčit, aby mohl najít správný způsob, jak celý problém vyřešit.

4. Čtvrtý obraz představuje Ježíše jako lékárníka, který říká: Radím ti, abys nakoupil u mě mast, kterou jsem pro tebe připravil. Ježíš tady neříká jen to, že něco děláme špatně, ale sám přichází s řešením.

5. Pátý obraz je jeden z nejkrásnějších, protože Ježíš se zde představuje jako milující rodič, kterému záleží na jeho potomcích. Proto říká: Já napomínám a trestám ty, které miluji. Nechce trestat, protože se na nás hněvá, ale proto, že mu na nás záleží.

6. Šestý obraz je možná ještě silnější. Představuje se jako přítel, který touží po naší blízkosti a po našem přátelství. A proto říká: Stojím u dveří! Jenom si to představte. Ježíš, který je král celého vesmíru, který má moc sílu, a dokonce i právo, aby k nám vtrhnul, to neudělá. Stojí u dveří, kde o něj nikdo nestojí, klepá a čeká, až jej pozveme.

7. A nakonec to završí sedmým obrazem. V závěru se představí jako král, který svým následovníkům nabízí, že i oni můžou být vítězové a sedět s ním v jeho královském paláci.

To je sedm silných obrazů, které tento dopis představuje o Ježíši. A musím, že pro mě to nádherný přístup k věci. Ježíš píše dopis těm, jejichž víra ochladla. Něco důležitého se ztratilo. Mohl by je za to zkritizovat, rozčítit se, nadávat. Ale on to tak nedělá. Píše dopis, ve kterém se představuje jako ten, kdo chce být jejich nejlepší přítel, někdo, kdo je má rád, komu na nich záleží. A věří, že právě takové představení se dotkne jejich srdcí a jejich mysli. Že právě obraz milujícího Ježíše změní je a každého, kdo bude tento dopis číst.

A CO S TÍM?

Vítezslav Vurst, čestný předseda Ceny Michala Velíška

Co je to lhostejnost? Lhostejnost, to je nějaká forma postoje, kterou zaujímáme, když se nám nechce vstoupit do události nebo věci, do které bychom vstoupit měli. Můžeme být lhostejní tím, že nic neříkáme, můžeme být lhostejní také tím, že nic neděláme. Je to vždycky tenkrát, když bychom to měli udělat, měli to říct, nebo bychom měli zaujmout nějaký postoj. A to nezaujetí postoje, to je to, co je špatné, protože se něco očekává. Očekává se ode mě jako od člověka, očekává se ode mě jako od křesťana. Očekává to ode mě druhý, který je pod jistým tlakem, může to očekávat společnost, která momentálně něco prožívá. A může se ode mne očekávat také proto, že se to očekává ode mě - že právě já budu ten, kdo zaujme postoj, protože ostatní mají strach. Čekají, že právě já, protože něco vyznávám a něčemu věřím, že ten postoj zaujmu.

Tady na tom místě, kde stojíme, se odehrál před několika lety příběh, který vstoupil do celé naší společnosti. Byla to událost, při které zemřel Michal Velíšek. Možná, že stojí za to si to připomenout právě v souvislosti s lhostejností, o které hovoříme. Na tom místě seděla studentka, která očima žádala o pomoc. Procházela tu spousta lidí, a nikdo nic neudělal. Procházeli a šli za svým cílem. Šel tu Michal Velíšek, který se rozhodl nebýt lhostejný. Ten příběh je známý, protože se uděluje cena Michala Velíška. A je také známý tím, že byl položen život za aktivní postoj. A tady bych chtěl říct, že automaticky to neznamená, že když budeme nelhostejní, že budeme přinášet takové oběti.

Ten příběh je výjimečný. Ale má nám něco připomenout. Má nám připomenout, že se můžeme v běžném životě dostat do situací, ve kterých budeme vystaveni tomu, jestli budeme lhostejní, anebo něco uděláme. A také to, že za aktivní postoje se někdy přinášejí oběti. Nemusí to být vždycky oběť ta největší - bylo by dobře, aby nebyla. Ale je to příběh o tom, že někdy musíme být ochotni něco zaplatit. Někdy to může mít podobu toho, že se od nás někteří lidé odvrátí, někdy podobu toho, že je možná ztratíme místo, protože jsme něco správně vyjádřili, za něco jsme se postavili. Ale přece je důležité v té chvíli zůstat za pravdou. Za tím, že nám není lhostejný člověk. A ty dopady nemůžeme dopředu plánovat. Nepomáhejme na základě toho, že budeme příliš mnoho vážit dopady.